U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. S.,** zastoupený Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 519/35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2011, č. j. 32 Az 12/2011 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce – advokátce Mgr. Evě Kantoříkové – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 2.400 Kč, která ji bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2011, č. j. 32 Az 12/2011 - 30, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2011, č. j. OAM-25/LE-PA03-PA03-2011. Tímto rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud se před meritorním posouzením kasační stížnosti musel zabývat tím, zda jsou splněny všechny podmínky řízení a kasační stížnost je přípustná, včasná a podána osobou oprávněnou.

Stěžovatel napadený rozsudek obdržel dne 28. 12. 2011 a kasační stížnost podal osobně u Krajského soudu v Brně dne 9. 1. 2012, přičemž Nejvyššímu správnímu soudu byla tato kasační stížnost předána Krajským soudem v Brně dne 16. 1. 2012. K otázce včasnosti kasační stížnosti proto byla vyžádána vyjádření obou účastníků řízení.

Stěžovatel ve svém vyjádření odkázal na ust. § 40 odst. 4 s. ř. s., podle něhož je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu. Lhůta je proto zachována i v případě předání místně nepříslušnému soudu. Místně nepříslušný soud má taktéž povinnost podání doručit soudu místně příslušnému. Podání místně nepříslušnému soudu je tedy možno chápat jako podání orgánu, který má povinnost podání doručit. Ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. nevylučuje použití ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost byla podána včas.

Žalovaný uvedl, že na daný případ se použije znění ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. ke dni 1. 1. 2012. Stěžovatel podal osobně svou stížnost u Krajského soudu v Brně, tedy ne u Nejvyššího správního soudu ani u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. Krajský soud v Brně kasační stížnost postoupil věcně příslušnému soudu až dne 16. 1. 2012, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Kasační stížnost tedy byla podána opožděně a zmeškání této lhůty nelze prominout.

Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je opožděná.

Jelikož kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 9. 1. 2012 a Nejvyššímu správnímu soudu byla předána dne 16. 1. 2012, je nutno její včasnost posuzovat v souladu s bodem 1. a 10. čl. II zákona č. 303/2011 Sb. podle soudního řádu správního ve znění účinném od 1. 1. 2012.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání této lhůty nelze prominout. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byla středa 28. 12. 2011, kdy byl rozsudek doručen stěžovateli. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti tak byla středa 11. 1. 2012.

Jelikož kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě (9. 1. 2012) ke Krajskému soudu v Brně, ovšem Nejvyššímu správnímu soudu byla předána až po uplynutí této lhůty (16. 1. 2012), zbývá posoudit, zda byla lhůta zachována včasným podáním kasační stížnosti u Krajského soudu v Brně, jakožto soudu místně a věcně nepříslušného.

Podle ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. S ohledem na datum vydání napadeného rozsudku (29. 11. 2011) byl stěžovatel v tomto rozsudku poučen o místě podání kasační stížnosti dle soudního řádu správního účinného do 31. 12. 2011. Tato skutečnost nicméně nemůže mít žádný vliv na posouzení včasnosti podané kasační stížnosti. Úprava účinná do 31. 12. 2011 stanovila, že kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, je-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Novelou účinnou od 1. 1. 2012 byla pouze přehozena priorita místa, kde má být kasační stížnost podána. Nadále platí, že lhůta je zachována, je-li v rámci ní podána kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu nebo u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. Novelizace a poučení soudu podle dřívější právní úpravy tedy nemohlo mít žádný vliv na včasnost kasační stížnosti, která byla podána u nepříslušného soudu.

Situací, kdy byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě k nepříslušnému soudu a příslušný krajský soud, potažmo Nejvyšší správní soud ji obdržel po uplynutí zákonné lhůty, se již Nejvyšší správní soud v řadě případů zabýval. Zejména lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 - 55 (č. 1790/2009 Sb. NSS), podle něhož *„kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu podaná u nepříslušného soudu je včasná tehdy, jestliže byla ve lhůtě k podání kasační stížnosti odeslána krajskému soudu, který napadené rozhodnutí vydal, případně Nejvyššímu správnímu soudu.“* Z následné potvrzující judikatury je možné uvést například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 72/2009 - 34, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ads 70/2009 - 85, ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 Azs 40/2009 - 60, ze dne 8. 4. 2010, č. j. 4 Ans 4/2010 - 20, nebo ze dne 21. 4. 2010, č. j. 3 As 7/2010 - 23.

Stěžovatel mimo jiné argumentoval tím, že předáním kasační stížnosti Krajskému soudu v Brně, který má povinnost ji předat Nejvyššímu správnímu soudu, se rozumí předání orgánu, který má povinnost ji doručit ve smyslu ust. § 40 odst. 4 s. ř. s.

S touto interpretací se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Orgánem, který má povinnost doručit podání, nelze rozumět soud; není možné jej považovat za doručující orgán. V případě, že je mu doručeno podání, k jehož vyřízení není příslušný, zásadně toto podání postupuje, nikoliv doručuje. Závěr, že lhůta pro podání kasační stížnosti je zachována, je-li kasační stížnost v této lhůtě podána u kteréhokoliv soudu, je navíc v přímém rozporu nejen s citovanou judikaturou, ale také se zněním a smyslem ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. Přijetím stěžovatelem předkládaného výkladu by se stalo toto ustanovení zcela obsoletním.

Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, že dle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována podáním kasační stížnosti u soudu, a to i u soudu místně nepříslušného. Uvedené ustanovení upravuje pouze obecné pravidlo o zachování lhůty, je-li podání poslední den lhůty předáno soudu, jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence (popř. zvláštní poštovní licence) anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Ust. § 106 odst. 4 s. ř. s. pak upřesňuje, že oním soudem, kterému má být podání osobně předáno či adresováno (a to i pro účely aplikace ust. § 40 odst. 4 s. ř. s.), musí být Nejvyšší správní soud nebo soud, který vydal napadené rozhodnutí.

V posuzovaném případě byla kasační stížnost Krajským soudem v Brně předána soudním doručovatelem Nejvyššímu správnímu soudu, jakožto soudu příslušnému, až dne 16. 1. 2012. Jelikož posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byla středa 11. 1. 2012, kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

V řízení byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Eva Kantoříková, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o její odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. b) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jí byla určena odměna v částce 2.100 Kč [za 1 úkon právní služby svou povahou nejbližší úkonu dle § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky - převzetí a příprava zastoupení včetně písemného podání týkajícího se procesní otázky – vyjádření se ke včasnosti kasační stížnosti] a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně tak činí 2.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu